

גליון 519
שנה י"א תשפ"ב

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ק ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

ולפני עור לא תתן מכשול וגו'

רבי חייא ורבי יוסי הלכו במדבר ועסקו בתורה, בדרך פגשו באדם אחד נושא משא. אמר רבי חייא כדאי שנתחמק ממנו אולי נכרי הוא או עם הארץ, ואסור לנו ללכת אתו, השיב לו רבי יוסי, נשב כאן ונראה אולי להפך, אולי אדם גדול הוא. עודם תוהים על קנקנו, ניגש אליהם האיש ואמר להם, הדרך שלפניכם מסוכנת היא, מכיר אני דרך אחרת, למקום שאליו אתם הולכים, בואו אתי ואוביל אתכם, מכיון שאינני רוצה לעבור על מה שכתוב "לפני עוור לא תתן מכשול", אתם כעוורים בדרך שאינה מוכרת לכם, ועתה הבה נצא לדרך. שמחו החכמים ורבי יוסי אמר ברוך הרחמן שעצרנו כאן וחיכינו לך. הלכו עם האיש והוא אמר להם לשתוק עד שיעברו את המקום המסוכן, לאחר הליכה ממושכת, אמר להם האיש זה עתה יצאנו בעזרת ה' מהמקום המסוכן, ואספר לכם מדוע מסוכנת דרך זו, פעם עברו כאן שני כהנים אחד חכם ואחד עם הארץ, התנפל עם הארץ על החכם והרגו, ומאותו יום כל מי שעובר כאן מסתכן, שודדים אורבים לו וגוזלים את כספו והורגים אותו, לכן נוהרים אלה היודעים על כך לא לעבור שם במקום שבו הקדוש ברוך הוא תובע את דם הכהן שנרצח רח"ל.

(זוהר ח"ב מט)

פרשת השבוע

ולא תכחשו ולא תשקרו ולא תשבעו לשמי לשקר (י"ט - י"ב)

מסופר מעשה נורא, על יהודי אחד שהלשינו עליו כי חטא נגד חוקי המדינה, האשמה היתה חמורה מאד וצפוי היה לעונש מוות. טובי הפרקליטים שבאוקריינה, השפיעו על השופט להטות חסד אם שני צדיקי הדור בימים ההם הרה"ק רבי משה צבי מסאווראן זיע"א והרה"ק רבי רפאל מבארשיד זיע"א ישבעו כי זוהי רק עלילת שווא, וכי הנאשם הוא חף מפשע.

רבי משה צבי הסכים אחרי היסוסים רבים ואמר, מוכן ומזומן אני לרדת לגהנום ובלבד שאציל אדם מישראל ממתה. ורבי רפאל גם הרהר שפקוח נפש דוחה הכל, וכל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא, וכמעט החליט לעמוד ולהישבע, אך הוא שהיה נזהר כל ימיו למלא אחרי דברי חכמינו (ברכות דף ד') תלמד לשונך לומר איני יודע, שמא תתבדה ותאחז, פקפק בדבר ומחשבות שונות הרגיו את נפשו, עצביו נתרגשו,

מצפוננו הזדעזע, מוחו המה וסער. וקשה היה לו לבוא לידי מסקנה, הוא התפרץ בבכיה וקרא מתוך כאב וצער:

רבש"ע, בתורתך הק' שנתת לנו מהר סיני כתוב לאמר, "לא תכחשו ולא תשקרו ולא תשבעו בשמי לשקר". לפניך גלוי וידוע כי כל ימי חיי התרחקתי משמץ של שקר, ועתה כאשר זקנתי הבאתני לידי נסיון, אנא ה', קח נא את נפשי ממני כי טוב מותי מחיי, וכך הניח ראשו בין ברכיו וגעה בבכיה, לבו התכווץ בקרבו, עד כי אחוהו השבץ ויצאה נשמתו בטהרה.

למחרת ביום המשפט, כשהודיעו הפרקליטים לשופטים על מותו של רבי רפאל, נודעו הנאשם וקם והודה באשמתו. כשסיפרו הדברים להרה"ק רבי ישראל מרוזין זיע"א, אמר על שניהם יחדיו על רבי רפאל הנפטר ועל רבי משה צבי יבדל לחיים, אני קורא את הפסוק (משלי יב כא) 'לא יאונה לצדיק כל און'.

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 7:52 ת"א: 7:54 ר"ת: 8:28

פרשת קדושים

זמני כניסת החג
ירושלים: 6:36 ת"א: 6:52

מצאתי מציאה ועוד איזו מציאה

מסופר על יהודי עני, שנאלץ לחזור על הפתחים. פעם נסע העני מעיר מולדתו לעיירה אחרת, במקום זה היה מנהגם של הקבצנים המקומיים שהם קיימו בקפדנות את מצוות הכנסת אורחים, והיו מקבלים לחיקם כל עני וקבצן אשר הגיע לעיירה לזכות יהודים במצוות צדקה. ולכן הם קרבו גם את הקבצן החדש שבא לתחומם, הם הזמינו אותו להתלוות אליהם בשעה שהם מחזירים על הפתחים, סדר העבודה של הקבצנים היה כך שהיו מחלקים עיניהם את רחובות העיירה, ולאחר מכן יוצאים זוגות זוגות או לפעמים שלשה שלשה, ומחזירים על הפתחים. יהודים ידועים לרחמנים בני רחמנים ולכן לא היה כמעט מקום שבו לא נתנו לעניים מטבע כל שהוא, בבתים אחדים אף נתנו להם בהודמנות זו גם פרוסת לחם, או שבקשו אותם להיכנס למטבח ולאכול קצת מרק זכו.

יהודי זה הלך איפוא עם חבריו למקצוע וכמוהם אף הוא אסף אגורה לאגורה, אבל מרקים משופעים במים וקינח בפרוסת לחם יבש. בסובבם מבית לבית הגיעו לבית גדול בנוי לבנים אשר גינה יפה מקיפה אותה, ניכר היה על הבית כי האדם שגר הינו עשיר גדול, וכנראה הוא הגביר של העיירה, הקבצן החדש שלא הכיר את תנאי המקום, שמח שמחה גדולה, הנה כאן נקבל תרומה ביד נדיבה, וכן חבריו ללבת ולא ניסו אפילו לדפוק על דלתו של הבית ההוא. מדוע אנחנו עוברים ליד בית גאה כזה מבלי לנסות להיכנס? מדוע לא נוכה את הגביר במצווה? שאל הקבצן את חבריו, הללו השיבו בחיוך מריר, אנו מצדנו היינו מוכנים לזכות אותו במצווה אמרו, אולם מה לעשות כשהוא אינו משתף פעולה

באמרם זאת הסבירו הקבצנים המקומיים לחברם החדש שהגביר שלהם, קמצן גדול הנו שחבל לו להוציא פרוטה, וממילה לא דרך עני מעולם על סף ביתו. הדברים ששמעו גרמו לעני שלנו מורת רוח רבה, הייתכן שאל את עצמו שיהודי יוכל להיות אדם כזה שלא ירצה להנות מהזכות הגדולה שמעניקה לאדם מצוות הצדקה, הלא פשוט רחמנות על יהודי כזה, חשב והרעיון לא נתן לו מנוח, לעת מנחה נהגו הקבצנים להתכנס בבית המדרש, כאן הוציא כל אחד מהם את האגורות שקיבץ במשך היום, ושמו את הכסף על השולחן. ראשית דבר ספרו את הכסף והפרישו ממנו מעשר עבור הקבצנים החולים והחלשים שלא יכלו לחזור על הפתחים, את הנותר הם חילקו ביניהם שווה בשווה כמנהגם מתמיד. כאשר גמרו לחלק את הכסף, הודיע להם הקבצן האורח כי בשבת הבאה הוא מתכוון להיות אורחו של גביר העיירה.

בשומעם זאת הביטו עליו חבריו הקבצנים בעיניים תמהות ואחדים מהם אף לא התאפקו ופרצו בצחוק קולני, קל יותר לעבור את נהר הסמבטיון מאשר לעבור את סף ביתו של הגביר הקמצן העיר אחד הקבצנים, ומה יהיה אם אדרוך על סף ביתו ואף אהיה מוזמן להתארח בביתו בשבת? השיב הקבצן האורח בשאלה, לשאלה במקרה כזה נמנה אותך כמלך הקבצנים ונתן לך את מחצית הכנסותינו אמר לו זקן הקבצנים ספק בצחוק וספק ברצינות, האחרים הניעו בראשם לאות הסכמה אני מוחל על הכבוד ומוותר על הכסף שלכם, השיב הקבצן האורח, אולם לביצוע התוכנית שלי אני זקוק לעזרתכם, מה פירוש הדבר שאלו כולם וכי מה עלינו לעשות? כל מה שעליכם לעשות הוא רק להפיץ שמועה בעיר שהקבצן החדש סיפר לכם בסודי סודות, כי הוא הביא עמו יהלום יקר ערך, וכאשר ישאלו אתכם איך זה בא אל קבצן יהלום יקר כל כך? תשיבו בסודי סודות כי הוא כלומר אני הקבצן החדש, גילה ביער אוצר שלם ששודדים קברו באדמה בשעתו.

הקבצנים הסכימו פה אחד לשתף פעולה עם חברם, למחרת בסובבם בין הבתים, מצאו הקבצנים הזדמנות לגלות את אוזני בעלות הבית בדבר אוצרו של חברם הקבצן בר המזל, ודאג לכך כי הסוד יהי גלוי לכל, ברור הם הוסיפו ואמרו כי לפי השמועות, הביא עמו הקבצן האורח יהלום שגדלו כגודל ביצה. בשעת מנחה בבית המדרש ידעו כבר כל היהודים על הסוד והעיירה היתה כמרקחה, כל עקרת בית איחלה לעצמה כי הקבצן בר המזל יבוא אליה הביתה, היא כבר תכבד אותו במנת דג ממולא ובפרוסת חלה פריכה, מי יודע הלא יש לו יהלום גדול.

למחרת היה זה יום שישי בשבוע לא יצא הקבצן שלנו כדי לחזור על הפתחים, חבריו שלא שבתו ממלאכתם, נהנו הנאה מרובה מיוקרתו המדומה, בכל מקום קיבלו אותם בחמימות ונתנו להם ביד נדיבה לנשים היו סקרניות לשמוע יותר ויותר פרטים על אודות הקבצן המאושר שהיהלום שלו גדל מרגע לרגע. הקבצן שלנו חיכה עד שעה קלה לפני הדלקת נרות, או הוא בא אל ביתו של הגביר והתדפק על הדלת, המשרתת שפתחה לו את הדלת, הביטה בו בבזו והרימה עליו קול צעקה, הסתלק מכאן אבל מיד, אין אתה יודע שזה לא מוסד הכנסת אורחים בשביל קבצנים, אולם הקבצן לא הרפה, אני זר בעיר זו אין לי איפה להיות בשבת, ושמעתי כי לבעל הבית כאן יש לב של זהב, בשעה שדו שיח זה התנהל בחוץ, התכוון הגביר ללכת לבית המדרש, כאשר שמע את הדיבורים מעבר לדלת הוא צוה להכניס את הקבצן הזר מסתבר שגם אליו הגיעה כבר השמועה על אודות הקבצן בר המזל, ובסתר לבו שמח שהקבצן בא דוקא אליו, מי יודע אולי אפשר יהיה לקנות ממנו איזו מציאה גדולה,

בינתיים העמיד הגביר פנים כאילו לא ידוע לו מאומה אודות הקבצן הזר, בפנים וזעפות הוא שאל אותו מדוע הוא בא להפריע לו את מנוחת השבת? חס ושלום אדוני הגביר, השיב הקבצן ביראת כבוד, אתה הלא סתם מהתל בי, אני שמעתי שהאמת היא שיש לך לב של זהב ואתה רק מעמיד פנים אחרות, אני אורח כאן והייתי רוצה להתייעץ אתך בדבר מה, בבקשה! השיב העשיר, למשל במה אתה רוצה להתייעץ אתי? על זה אני יכול לדבר אתך רק מפה לאזן, אמר הקבצן כממתיק סוד, הגביר נטל את הקבצן והכניסו אל משרדו פנימה, שמעת אולי משהו על אודות קבצן שמצא אוצר? שאל הקבצן, כן שמעתי מן שמועה כזו, אני הוא הקבצן אשר על אודותיו מתהלכת שמועה כזאת. באמת, אמר הגביר בשוויון נפש מעושה, אם כך הרי שבאת בדיוק למקום הנכון, אין עוד בעיירה שלנו מומחה יותר גדול ליהלומים ממני, שלא לדבר על כך שאין עוד מי שהוא שיכול לקנותו ולשלם תמורתו במוזמנים, אולם הנה עוד מעט קט מדליקים נרות שבת, לאחריה צריכים ללכת לבית המדרש, בבקשה הישאר אצלי לשבת, ואחרי ההבדלה נשב ונדבר תכלית. הגביר קיווה כי הכנסת האורחים שלו, תזכה אותו באמונו של הקבצן, וכך יוכל לקנות ממנו מציאה עוד יותר גדולה.

הוא החליט להראות לאורח יחס ידידותי במיוחד, הלבישו כותונת נקיה וחליפה חדשה, לקח אותו עמו לבית המדרש והושיבו לידו במושבו שליד כותל המזרח, המתפללים נעצו בהם מבטים של קנאה, וכולם היו מלאי התפעלות איזה עסק טוב הגביר עשה, גם הקבצנים שעמדו מאחורי הבימה קרבו אל הדלת, הביטו איש ברעהו מתוך השתאות, והיו קרובים לפרוץ בצחוק גדול, אולם הם החליטו לחכות ולראות איך יפול דבר, ומה יהיה אחרי שבת. במשך השבת קיים הגביר הקמצן את מצוות הכנסת אורחים, כפי שלא עשה זאת מימיו, לסעודות השבת הזאת היתה צורה אחרת לגמרי, ואיירה אחרת שררה בהן, במקום לשבת ליד השולחן לבדו שותק ומסוגר במרה שחורה הרגילה שלו, נמשך הפעם הגביר לשיחה ערה עם האורח שנסע הרבה וראה עולם, ועתה סיפר לגביר כיצד חיים יהודים במקומות רחוקים.

משל ונמשל

העולם הזה דומה לפרוודור

פעם המשיל ה"חפץ חיים" הקדוש זיע"א סיפור זה לענין "העולם הזה דומה לפרוודור, העולם הבא דומה לטרקלין". בעיירה זלווה פלך גרודנא, היה מתקיים יריד שנתי גדול שהיה נמשך ארבעה שבועות תמימים, כל תושבי העיירה היו מצפים בכיליון עיניים במשך השנה ליריד הזה, שכן בהשכירם כל פינה, ובקחתם מחיר טוב תמורת כל חדר, היו מרוויחים רווחים גדולים כדי להתקיים במשך כל השנה. תושבי זלווה היו נעשים עיפים ויגעים במשך תקופה זו, ללא מזון ושינה כראוי, היו עסוקים בעבודתם לספק צרכי המשתכנים אצלם, ולשם כך היו אף שוכרים אנשים שיעורו להם בעבודה זו. ה"חפץ חיים" שאף הוא עשה פעם בזלווה בתקופת היריד, שמע פעם יהודי יגיע שעבד אצל בעל בית קורא: "מתי אוכה כבר שהיריד יגיע לקיצו? נפשי כבר שואפת למנוחה." בעל הבית בשומעו את דברי הפועל, גער בו, מה זאת תדבר? הלואי וימשך היריד זמן יותר ממושך, אמנם אתעיף עתה, אולם ברווחים אוכל לחיות לאחר מכן במנוחה, וליהנות במשך שנה שלמה.

הנמשל: כדאי לו ליהודי שיתעיף, לא יאכל ולא ישן כהוגן, ויגור במסדרון במשך כל תקופת היריד, כדי שברווחים הגבוהים יחיה לאחר מכן ברווחה, יתר על כן איננו מרגיש כלל עייפות, והנהו מרוצה לקבל באהבה את כל אי הנוחות, בידעו שדוקא זה יביא לו את הרווחה, מה מאושר היה האדם אלמלי היה מתאר לעצמו שהעולם הזה הוא פרוודור לטרקלין, יריד קצר ששומה על האדם לצבור בתקופה זו אמצעים להתפרנס בהם מבחינה רוחנית בעולם הבא, וממילא לא ירגיש שום צער באי נוחות כלשהי.

הלה ראה כי האורח שלו אינו עם הארץ ואולי מבין באותיות הקטנות אף יותר ממנו, ואכן היה לאורח פה מפיך מרגליות, הוא פירש פסוקים מפרשת השבוע, ציטט סיפור מהמדרש והזכיר מאמרי חז"ל, הוא הפליג בשבחם של היהודים ומידותיהם הטובות, והעלה על נס את גודל המצווה של צדקה וגמילות חסדים. הגביר נהנה מאד מהאורח, ושכח כמעט לגמרי על אודות היהלום אותו הוא עמד לקנות מאורחו במוצאי שבת קודש מיד אחרי ההבדלה.

גם בבית הכנסת הבחין הגביר בשינוי שחל בשבת זו לגביו, יהודי העיירה שבדרך כלל הסתייגו ממנו ולא רצו אפילו להביט בפניו, אמרו לו הפעם (גוט שבת) "שבת שלום" ידידותי, ברכו אותו על שזכה לאורח לשבת, ואיחלו לו שיוזכה למצוות ולכל הברכות. הוא אף זכה למפטיר ונדר סכום הגון שלא כדרכו, גם האורח שלו קיבל עליה, קיצורו של דבר, הגביר הרגיש מצויין, ויתר על כן נדמה היה לו כי הרגשה טובה כזו לא היתה לו מעודו.

בצאת השבת הבדילו על הכוס וערכו מלווה מלכה, עתה היה כבר הגביר חסר סבלנות, וכבר ציפה שייסימו את הסעודה והזמירות של מלווה מלכה, לאחר ברכת המזון פנה אל האורח ואמר, הנה הגיע הזמן לגשת לעסק, מה גודלו של היהלום, וכמה אתה מבקש תמורתו? איזה יהלום? היתמם האורח, אל תתלוצץ אתי ר' יהודי, השיב בעל הבית בחומרה, עסק זה עסק. יש לך כנראה טעות אדוני השיב הקבצן מתונות, לי אין כל יהלום, מה? קפץ הגביר כנשון נחש, אם כך הרי אתה סתם רמאי, חס ושלום השיב הקבצן בשלוות הנפש, וכי אני אמרתי לך כי מצאתי אוצר, או שיש ברשותי יהלום? אני בסך הכל אמרתי לך, כי אני הוא זה אשר על אודותיו מתהלכת השמועה, פירוש הדבר הוא כי אינך אלא לץ מתלוצץ, ורצונך להציג אותי כטיפש מטופש, קרא הגביר שהוא כמעט נחנק מרוב כעס. השם ישמרני, השיב הקבצן, לא לץ אנכי ולא בן לץ, ואף לא נסיתי לשטות בך, והוא הוסיף ואמר בארשת רצינית, אם תרצה הרי שבאמת מצאתי אוצר, אוצר גדול אפילו, אולם לא אוצר של יהלומים, כי אם אוצר הרבה יותר גדול מזה, אוצר גדול לאין שיעור בלב היהודי שלך, הרבה אוצרות כאלה הצלחתי לגלות בימי חיי, אני מתהלך מפה לשם ומגלה כל הזמן אוצרות חבויים של אהבת ישראל ומידות טובות, אשר יהודים מסויימים כבר שכחו על קיומן, אני מגלה אוצרות כאלה המכוסים באבק ולעתים אף בבוץ, אוצרות עזובים ושכוחים, אוצרות היקרים יותר מזהב ומפז.

הגביר ישב משתומם ולא היה מענה בפיו הוא שקע בהרהורים כשראשו מורכן, הוא נזכר בכל השבתות והחגים העצובים אותם בילה בבדידות מזהירה בשנים האחרונות, ולעומתם נזכר בחמימות אותה הביא לביתו קבצן זה בשבת האחרונה, ובשמחה הפנימית שהיתה מנת חלקו הן בבית והן בבית המדרש, אין זאת הרהר הגביר, כי הקבצן הזה הוא צדיק נסתר למ"ד ואוניק, אך איך שלא יהיה הוא צודק, הגביר נעמד על רגליו, לחץ בחמימות את ידו של הקבצן והודה לו נרגשות על האוצר שהביא לו.

למחרת נעלם הקבצן הור ולא נודעו עקבותיו, אולם יהודי העיירה זכרו אותו היטב ועוד זמן רב שימש נושא לשיחות בבית המדרש בין מנחה למערב וכך ובראות האנשים את פני הגביר שהפיקו שביעות רצון, לא היה להם כל ספק כי הלה עשה עם הקבצן הור ועם האוצר שמצא עסק טוב ביותר, וכאשר הרהיבו אחדים מהם עוז ושאלו את הגביר על טיב המציאה שקנה מהקבצן, השיב להם הלה בחיוב ובשמחה "מציאה ועוד איזו מציאה".

צ'ין אדם לחברו

שיתבטל השידוך ולא לבייש יהודי
 כבר בנערותו, הצטיין הרה"ק רבי
 עקיבא איגר זיע"א בשקידתו
 ובהתמדתו. כשהגיע לגיל חמש
 עשרה היה ידוע כעילוי בלתי רגיל,
 הבקי בש"ס ובפוסקים בצורה
 מדהימה. גביר מפורסם בעיר אחת
 שהיה גם תלמיד חכם, שמע על
 העילוי הצעיר ורצה להשיא לו את
 בתו. נסע הגביר עם שני תלמידי
 חכמים נוספים לעיר ברסלאו, כדי
 לפגוש את העילוי ולתהות על קנקנו.
 התחילו להתפלפל בסוגיה בגמרא
 והקשו קושיות חריפות. הנער עקיבא
 היטה אוזן לדברים, אך לא פצה את
 פיו, שמע ושמע, ושתק. לא התערב
 בדברי התורה כפי שציפו ממנו,
 נראה היה כאילו אינו מבין מה שהם
 מדברים. תמהו האנשים, יצאו
 לדרכם חזרה, ושאלו בפליאה:
 הלזאת יקרא עילוי? לאחר שהלכו,
 שאל האב את בנו: מה קרה לך? למה
 לא פתחת פיו ולא השתתפת
 בפלפול? איך יתכן שלא הבנת? ענה
 הבחור הצעיר: "יודע אני, אבא,
 שתמדת על התנהגותי. לא יכולתי
 לענות להם דבר, כי הקושיות שלהם
 נשאלו שלא כהוגן. אחד שכח גמרא
 מפורשת, והשני טעה בתוספות.
 מכיוון שהם גדולים ממני, לא רציתי
 להעמיד אותם על טעותם ולביישם.
 לענות, לא יכולתי, כי השאלות לא
 היו שאלות, לפיכך שתקתי". "עכשיו
 לא ירצה אותך האיש לבתו", אמר
 האב. "נח לי שיתבטל השידוך",
 השיב הבחור, "ואני לא אלבין חלילה
 פני איש".

נתן את כולו עבור הזולת

הרה"ק רבי ברוך בר ליבוביץ
 זיע"א ראש ישיבת קמיניץ, היה
 מאיר פנים בחיובו הטוב לכל אדם,
 והיה שקוד עד כדי מסירות
 מופלאה לעזרת הזולת, השוהה
 במחיצתו הרגיש כאילו הוא נמצא
 ליד מעיין המרווה אהבה וחסד, ר'
 ברוך בר כתב כמעט בכל יום
 מכתבי המלצה עבור כושלים
 ונוקמים, כשהיה מתחיל לכתוב, לא
 במהרה סיים ולא קימץ במילים,
 אלא היה שופך במכתבים אלו את
 כל לבו הרחב, ואף שזה עלה לו
 ובפרט לעת זקנותו בקשיים
 מרובים. פעם ביקש אדם אחד מרבי
 ברוך בר שיתפלל עבורו, מאז
 לא נפגש עמו, כעבור עשר שנים
 נפגש שוב עם אותו אדם ושאלו
 לשלום אשתו. התברר שבמרוצת
 כל עשר השנים הוא לא חדל
 להתפלל עבורה. בסיום מלחמת
 העולם הראשונה נסע ר' ברוך בר
 ברכבת מרוסיה לפולין, הדרכים
 היו משובשות בגייסות. קרה באחת
 התחנות שאשה זקנה עם בתה רצו
 לעלות לרכבת, אולם מסיבה כל
 שהיא לא נתנו להן להיכנס והן
 נאלצו להישאר בתחנה. בראות ר'
 ברוך בר את האשה ובתה בחוץ,
 החליט לא להמשיך בניסיעה, "לא
 נשאר זקנה ובתה בין רוצחים"
 הכריז לפני בני לווייתו, מיד נטל את
 כל מטלטליו ועם כל בני משפחתו
 ירד מהרכבת, הם שהו יחד עם אותן
 נשים והמתינו עד לבואה של רכבת
 אחרת שבה יכלו כולם להיכנס.

תילולא דצדקיא

שבת קודש כ"ט ניסן

הרה"ק רבי יהודא מאיר שפירא משפטייווקע ב"ר
 פינחס מקאריץ (תקפ"ט)
 הרה"ק רבי משה מקאברין ב"ר ישראל (תרי"ח)
 הרה"ק רבי מרדכי שלום יוסף ב"ר אהרן
 מסאדיגורא (תשל"ט)
 יום ראשון ל' ניסן
 רבינו יוסף אבן מיגאש ב"ר מאיר הלוי (ד"א
 תתק"א)
 רבינו חיים ויטאל ב"ר יוסף (ש"פ)
 הרה"ק רבי יעקב ב"ר צבי (יעב"ץ - תקל"ז)
 יום שני א' אייר
 הגה"ק רבי צבי הירש אשכנזי ב"ר יעקב (חכם צבי
 - תע"ח)
 הרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטעפסק ב"ר משה
 (תקמ"ח)
 הרה"ק רבי עקיבא יוסף שלעזינגער ב"ר יחיאל
 (תרפ"ב)
 יום שלישי ב' אייר
 הרה"ק רבי שמואל שמעלקא מניקלשבורג ב"ר צבי
 הירש (תקל"ח)
 יום רביעי ג' אייר
 הרה"ק רבי יהודה לייב פיסטיגור מקאלמיי (תלמיד
 הבעש"ט - תק"ה)
 הרה"ק רבי אריה לייב צונץ ב"ר משה (הגאון
 מפלאצק - תקצ"ג)
 הרה"ק רבי ישעי' מקרעסטיר ב"ר משה (תרפ"ה)
 יום חמישי ד' אייר
 הרה"ק רבי ליפא מסאמבור ב"ר יצחק אייויק מכפר
 ספרין (תקפ"א)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נחמיה הכהן רבינוביץ שליט"א
 מח"ס "גם אני אודך" רמזים יוסף הדרים" על הפערים.

ספר לפני שבירך (א')

א) מי ששואל אותו חבירו בין השמשות
 כמה ימי הספירה בזה הלילה, יאמר לו
 אתמול היה כך וכך, שאם יאמר לו היום כך
 וכך, אינו יכול לחזור ולמנות

בברכה, אבל קודם בין השמשות כיון שאין
 זמן ספירה, אין בכך כלום. (שו"ע, אורח,
 סימן תפ"ט, סעיף ד')

ב) אם לא אמר לו היום כך וכך, אלא השיב
 לו כך וכך לעומר, לא יצא בזה לדברי הכל,
 ויחזור ויספור בברכה, ומכל מקום יותר טוב
 לומר אתמול היה כרוך. (שו"ע הרב, שם,
 סעיף י"ד)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-714471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

מברכים חודש אייר
 המולד במוצש"ק

בשעה 5:20 לפנות בוקר חלק 1
 ר"ח ביום ראשון ושני

בחסות "דודי קאר"

הסוכן החרדי שלך להשכרת רכב
 מכל החברות 052-7655-222